

Антонио Гомес Руфо

ДУШАТА НА РИБИТЕ

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА

HISPANICA

Антонио Гомес Руфо

ДУШАТА НА РИБИТЕ

Превод: Георги Анастасов

ПОРЕДИЦА ЗА ИСПАНОЕЗИЧНА ЛИТЕРАТУРА

H I S P A N I C A

*Зримите опасности ни
ужасяват по-малко,
отколкото
въобразяемите
кошмари.*

Уилям Шекспир

*Омразата поклъна люсна
по люсна и удар след удар
в страховитите води на
блатото, а зурлата ѝ
беше пълна само с тиня,
кал и тишина.*

Пабло Неруда

1.

В малкото австрийско градче Вайсберг никога не преставахе да бъде студено. Дори в средата на май температурите тук бяха все още тъй ниски, че всеки повей на вятъра посичаше като с ледена коса всичко наоколо. Въздухът щипеше и хапеше така зловеццо, че студът проникваше през всяка пролука на кожата и дрехите, причинявайки едно нетърпимо изгаряне, което още повече засилваше усещането от жестокия леден климат по тия места. А понякога беше толкова студено, че телата направо се сгърчваха от болка: като треска, попаднала в окото, или като чиста мента, натикана дълбоко в ноздрите. Студът смразяваше зъбите, сковаваше венците, ушите и ръцете, нацепваше кожата, убиваше всички усещания и правеше безчувствени онези невидими копринени нишки, с които се свързват най-тънките чувства

на хората.

Един хаплив, прозрачен и невидим студ. Леденият въздух беше толкова остър, всепроникващ, постоянен и натрапчив, че мнозина от жителите на Вайсберг си мислеха, че в крайна сметка някой ден със сигурност ще полудеят. И така ден след ден, зима след зима, година след година.

Сетне, през юни и юли, слънцето спокойно съзерцаваше дебелия ледове наоколо и само от време на време си позволяваше да поразмекне най-хилавите от тях. Ала ако до пет следобед ледените висулки все пак успееха да удържат на горещите слънчеви хапки, без да се разтопят съвсем, то до изгрева на следващото утро те имаха предостатъчно време да се възстановят и укрепнат, за да не може топлината отново да се вкопчи в тях.

През август пак валеше сняг, а през септември, за който път, отново всичко потъваше в една студена тишина. Стъпките по снежната пелерина винаги бяха неми, а виковете глухи и без екот. Зиме във Вайсберг дори разговорите бяха тайнствени и тихи: само тътенът от рушащи се скали, бумтенето на съчките в огнището и волният полет на смеха на най-младите жени смущаваха онова безмълвно спокойствие, което се стелеше из града и неговите покрайнини от понеделник до неделя сутрин, когато звънът на църковната камбана приканваше мияните на служба.

Хората тук все още помнят как една година слънцето се показва в края на декември: кръстосаха се погледи от страх, а сърцата се свиха от злокобни предчувствия.

А през един февруарски ден на другата година взе, че не заваля сняг и госпожа Майер прекара цялата сутрин в молитви, защото си помисли, че най-сетне е настъ-

пил кра
зума, а г
за да ро
сет дни

Всич
бял пей
лят веч
това сам
ко по-д
те разка
твърдых
онзи до
скърши
могат е
нейната
то кълб
около л
тавали
било ну
ли да т
заедно
И тъй,
тове, ка
изтръп
ринта д
дух или

Във
а може

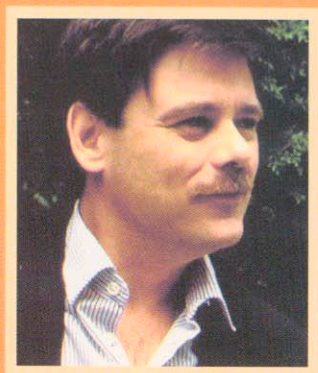
А вс
зореца
случай

пил краят на света. Сетне някакъв черноглав жребец обезумя, а по залез слънце една крава започна да се отелва, за да роди най-неочаквано и мистериозно чак след трийсет дни три мъртви телета.

Всички във Вайсберг вярваха, че под онзи безкраен бял пейзаж, който се простираше пред очите им, се стелат вечнозелени полета, ала те можеха да се убедят в това само ако някоя година лятото се случеше поне малко по-дълго и горещо. Затуй, когато след вечеря старците разказваха на децата своите отколешни истории, те твърдяха, че зелените морави са заспали в очакване на онзи добър магьосник, който в крайна сметка щял да скърши повелята на съдбата и да събуди земята, за да могат един ден всички малчугани да лудуват на воля по нейната трева. Това обаче нямало да стане преди земното кълбо да направи цели седемдесет и седем обиколки около луната, по една на всеки седем лета, до което оставали още седем, а може би и повече години. Така че било нужно само търпение и някой ден те наистина щели да тичат из тучните ливади от изумруди и кармин заедно със своите деца или пък с децата на своите деца. И тъй, малчуганите се унасяха в мечти за по-топли светове, като не пропускаха преди това да потъркат своите изтръпнали от студ нослета, от страх да не би на сутринта да разберат, че са останали без тях заради езерния дух или заради скитация снежен елф наоколо.

Във Вайсберг боровете се загръщаха с палта от сняг, а може би и така умираха.

А всеки следобед Шефани стоеше загледана през прозореца на своята стая, за да го зърне поне за миг, ако случайно мине.

Антонио Гомес Руфо

Обсебен от творчеството на Достоевски, младият господин Бруно Вайс решава да напусне своя роден град Вайсберг и да тръгне по света, за да спаси загниващото човечество. Дълбоко отвлечен от цяла Европа обаче, той се връща в родната Австрия с идеята да забогатее и да унищожи Вайсберг, като даде на неговите жители всичко онова, за което те мечтаят.

Вайс успява да разгадае тайните на хазарта и натрупва едно завидно състояние от играта на рулетка. Постепенно той става господар на града, който затъва в пороци и се самоунищожава. Ала Вайс не спира дотук. Той мечтае да сложи ръка на целия свят....

“Душата на рибите” е една вълнуваща притча, в която злото побеждава доброто, а омразата погребва любовта. Заради своя изтънчен психологизъм книгата прилича на “Парфюмът” на Патрик Зюскинд, хуманизмът, който проповядва преpraща към “Непоносимата лекота на битието” на Милан Кундера, а повествованието и лиричния език, издържани в неповторимия стил на латиноамериканския магически реализъм, напомнят за такива гении на словото като Маркес и Борхес.

“Този роман се прочита на един дъх” - в-к “Ел Паис”